

Besök i Kämpersvik

Min far, Karl Bergquist, utbildade sig till läkare och gynekolog, och var under andra världskriget krigsplacerad ombord på ubåtsmoderfartyget Patricia vid svenska ubåtsflottiljen. Detta för att, som han sade, försvara fostervattnen. Under deras uppdrag på västkusten under kriget, var vid något tillfälle ubåtsflottan förlagd i Musöfjorden utanför Kämpersvik. Min far hade möjlighet till landpermission och han blev väldigt förtjust i samhället och omgivningarna. Där var en kombination av stenbrytning, handel och småskaligt fiske i vacker natur. Och det fanns ett Folkets Hus.

Han mindes detta påsken 1950 när han och jag blev inbjudna att besöka just Kämpersvik tillsammans med far och son, Börje och Ulf Holmgren. Vi åkte bil från Örebro till Kämpersvik, en otroligt lång resa på den tiden. Det tog nästan hela dagen.

Holmgrens skulle bygga en stuga här och bygget skulle planeras och kontrolleras. Min far och jag var med som smakråd när det gällde husets utseende och dess placering högt uppe på berget ovanför Joelssons speceriaffär. Det var jobbigt att ta sig upp och ner var vår reaktion. Det ordnade Börje Holmgren genom att bygga en linbana med räls för transport av både människor och gods. Men först var det bara trappor.

På denna vykortsbild ligger Holmgrens hus till höger vid flaggstängen.

Just den här påsken firades bröllop hos familjen Joelsson i huset med speceriaffären. Samhällets befolkning samlades på kvällen utanför huset och ropade och hurrade tills brudparet kom ut på balkongen. Och fiskaren Sune Ek, som bodde med sin familj i ena änden av Joelssons hus, sköt salut med sitt hagelgevär. Vad festligt det var i Kämpersvik, tyckte Ulf och jag.

Vi övernattade på Gästis i Grebbestad och det bästa var att det var bio i anslutning till hotellet. Efter resan frågade pappa vad jag tyckte. Skulle vi planera att hyra en bostad över sommaren i Kämpersvik? Jo, det var klart. Ulf och jag var ju kompisar från Örebro och Börje och pappa var båda läkare och familjerna umgicks flitigt.

Därmed inleddes en lång rad av sköna somrar, dels som inneboende sommargäster hos taxichauffören Einar Andersson, men vi hyrde även hos familjen Hilmersson i det vita huset vid sidan av sågen.

Min bror Stefan föddes den 18 oktober 1950 och han kom alltså till Kämpersvik första gången sommaren 1951. Med barnflicka och allt. Hon hette Gun, kom från Dyltabruk norr om Örebro, och var blond och mycket vacker. Många av Kämpersviks manliga befolkning var och hälsade på henne när inte mamma och pappa var hemma. Vi barn lovade att inget berätta.

Senare bestämde sig mina föräldrar 1954 för att köpa en tomt av Johan i Hagarne och bygga ett eget hus. Tomten ligger ovanför Staffan Knutssons sjöbodrar. Jag, som gick på läroverket i Örebro och sysslade mycket med linjalritning, fick äran att skissa på husets utseende och konstruktion. Ritningen kompletterades senare av en byggingenjör för att kunna godkännas för bygglov något år senare.

På sommaren fick jag följa med skepparna Knut och Ingvar Jansson ombord på deras fraktskuta M/S Verdandi, bl.a. till Norge för att lasta is. Isen skulle fraktas till Smögen och användas för att kyla ner den färska fisken vid Smögens Fiskeauktion. Först seglade vi norrut och in i Oslo-fjorden. Vid Dröback anmälde vi oss till tullen och fortsatte sedan vidare norrut till en liten lastplats på Oslo-fjordens västra sida. Här levererades isblocken till båten på en glidbana av trä, från en islada högre upp på land, där blocken var staplade på varandra och täckta av sågspån för att inte smälta. Med hjälp av vinschen ombord fyllde stuveriarbetarna lastrummet och passade också på att täcka isen med sågspån.

Sedan var vi klara att återvända till Sverige. Vi övernattade först i Dröback och här var jag i land och handlade Coca-Cola. Det var en dryck som inte var tillåten i Sverige vid den här tiden. Myndigheterna ansåg att den var hälsovådligt eftersom det sades att den innehöll stimulerande ämnen (koffein etc.). Ingvar hjälpte mig att stuva undan glasflaskorna i en hink med is under en presenning på fördäck. Nästa dag var det dags för avfärd och tullen kom ombord. De stämplade en massa papper och när allt var klart så sade Ingvar: ”Jag har så dåligt samvete. Jag kan inte tåga om detta längre. Jag måste berätta att pojken här smugglar Coca-Cola till Sverige. Flaskorna ligger i en hink på fördäck.”

Jag blev naturligtvis rädd och var gråtfärdig, men tulltjänstemännen bara skrattade och önskade mig allt gott. På så sätt kom de klassiska och efterlängtrade flaskorna med drycken till vårt sommarboende i Kämpersvik.

Björn Bergquist